

[Aksel Larsen.]

Ja, dette var noget, som skulle siges. Vor ordfører er fraværende, og jeg skal remplacere ham. I øvrigt kan jeg sige, at jeg finder det fornuftigt under de givne omstændigheder, at man søger at stabilisere landets valutastilling ved i det omfang, det kan gøres på forsvarlig måde og på rimelige vilkår, at optage et statslån, som her er foreslået, så lovforslaget vil ikke møde modstand fra vor side.

Sigsgaard: Det er jo rigtigt, som det er sagt af et par ordførere her, at på visse punkter er de to regeringers økonomiske politik måske ikke så forfærdelig forskellig. Jeg ved ikke, om der er grund til at være så overrasket endda over det.

Det siges i bemærkningerne til lovforslaget, at der har været en stigning i investeringerne igennem de seneste år, også set i forhold til nationalproduktet, og det er også helt nødvendigt, såfremt vi skal have gennemført de strukturændringer inden for erhvervslivet, som allerede er omtalt her i dag, et område, hvor vi jo desværre er ret langt bag efter andre europæiske lande.

Det siges også, at opsparingen har været stigende, men det indrømmes dog, at stigningen her har været mindre end svarende til stigningen for investeringernes vedkommende. Man understreger altså indirekte her, at den private opsparing er utilstrækkelig, og det tror jeg man burde drage visse konsekvenser af; det bliver man nødt til før eller siden.

Når det er sagt, kan jeg sige, at også vi er velvilligt indstillet over for lovforslaget.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg er igen i den lykkelige situation at kunne konstatere bred tilslutning til regeringens lovforslag i hvert fald, om ikke til dens politik, men forslagene er jo sammenlagt dens politik, så derfor er jeg et meget lykkeligt menneske i denne stund.

Hr. Lysholt Hansen kunne ikke helt undlade at lade nogle ærter falde ind imellem, og jeg vil gerne gøre nogle få bemærkninger i den anledning. Nu er det jo ikke således, at vi har opbrugt lånebemyndigelsen fra i fjor — som det fremgår af bemærkningerne er der 207 mill. kr. tilbage — men vi skal for det første fremsætte lovforslaget her i tinget

inden den 15. marts, og for det andet er det jo rart, hvis vi får gode lånetilbud, at vi så kan udnytte dem og ikke først skal igennem en længere udvalgsbehandling for at få skaffet den fornødne bemyndigelse til at kunne optage lånene. Den samlede bemyndigelse bliver altså, hvis lovforslaget vedtages, 707 mill. kr.

Der er stillet spørgsmålet, hvorfor dette er nødvendigt. Så længe vi har et betalingsbalanceunderskud — og det kan vi jo ikke bestride vi har; vi kan så diskutere, om det er faldet, og det mener jeg det vil vise sig det er, når vi får en endelig opgørelse — skal det jo betales på en eller anden vis. Vi kan betale det, enten ved at private styrker valutabalancen ved at optage lån i udlandet eller få langvarige kreditter, ved at staten optager lån i udlandet, eller ved at vi bruger af vor valutareserve. Og vi ved, at i 1968 skete der en mærkbar ændring i renteforskellene imellem de europæiske lande. Den højere rente, Danmark i mange år havde som sin prydsid, om jeg så må sige — men som til gengæld havde en meget trist revers indadtil i det danske samfund — førte til, at det var økonomisk fornuftigt for udenlandske kreditorer at lade penge blive stående i Danmark, og vi oplevede derfor et stigende betalingsbalanceunderskud i en årrække, uden at valuta-beholdningerne gav efter. Med den forskel, der nu er i renteniveauerne mellem de europæiske lande, er det mindre attraktivt at lade penge blive stående i Danmark, hvortil kommer, at visse betydelige lande, som vi har stor samhandel med, i løbet af 1968 direkte har gennemført nogle kapitalrestriktioner, som også har gjort det vanskeligere for os at få kredit i udlandet. Derfor må vi, i det omfang denne private kredittilbøjelighed ophører og aftager, naturligvis på anden måde finde ud af, hvordan vi vil dække vort betalingsbalanceunderskud, så længe det findes, enten igennem et forbrug af vore valutareserver eller igennem optagelse af udenlandske lån.

Vi har valgt — som jeg forstår alle partier ønsker — i denne situation i stedet for at bruge vor valutareserve, til den nærmer sig et kritisabelt nulpunkt, at styrke den ved at optage udenlandske lån.

Om handelsbalancen gjorde hr. Lysholt Hansen nogle bemærkninger. Underskuddet